



AJUNTAMENT DE LES BORGES DEL CAMP

**Festa Major
en honor de la
Mare de Déu de la Riera
1991**

**Salutació
Parlament de benvinguda**

Joan Maria Pujals i Vallvé

President de la Diputació de Tarragona

Salutació a la Mare de Déu de la Riera

AVE MARIA!

Us saludo, Maria!

Una vegada més hem de manllevar les paraules de l'àngel de l'anunciació per donar-vos la benvinguda. I heus ací que avui és un foraster que us la dona en nom dels borgencs. Però no em sento pas tan foraster, perquè al cap i a la fi també sóc fill d'aquest Camp de Tarragona i em sento també ferit per aquest llamp que ha marcat el caràcter de la gent del Camp. I aquesta gent del Camp, vós sabeu, Verge de la Riera, que se sent ferida no precisament per aquest llamp simbòlic que, en definitiva, només perfila el nostre caràcter, arrauxament, com el mestral impetuós, sinó que se sent ferida per l'horitzó tan atzarós que, de vegades, s'aboca sobre la nostra terra. I quan dic la nostra terra, no em vull referir a un àmbit o a una demarcació ni tampoc a un país concret, sinó que em vull referir a aquesta terra que trepitgem, em vull referir als nostres conreus, em vull referir a la cada cop més difícil vida de la nostra pagesia.

Vós, Verge de la Riera, coneixeu moltes coses d'aquesta terra, d'aquesta pagesia, per tal com viviu enmig dels prats, entre parades d'avellaners, d'olivers i de vinya, i sou com una masovera que sentiú créixer el blat, quan el mestral remoreja entre les messes.

i sabem que Vós també compartiu la nostra preocupació quan veieu que "la flor roja" del foc devora els nostres boscos i fa un àrid desert d'aquesta terra, altrament esponerosa.

Sabem igualment que Vós també patiu quan veieu que els avellaners, poc a poc, són abandonats, perquè ja no compensen ni l'esforç del seu conreu.

I sabem que Vós també us adoneu, amb recança, que la joventut cada cop es va allunyant més de la terra, i els nostres pagesos van envellint solitaris, corbats sobre aquesta terra com un vell garrofer després d'una glaçada.

I sabem que Vós, mestressa dels conreus, també patiu quan veieu que ja ni tan sols el sentit de la propietat és prou per retenir aquesta joventut a la terra. Aquest sentit de la propietat que és un desig legítim que neix de la satisfacció de conrear la terra lliurement, de cuidar-la amorosament com la dida l'infant, de l'orgull del treball ben fet, de crear cada any del no-res, de lluitar contra l'adversitat del temps i més enllà de no veure's privats de continuar gaudint de l'obra creada i els fruits produïts, i de la necessitat vital de transformar quotidianament i lliurement el paisatge i la natura.

En els nostres vells pagesos, aquest enamorament per la seva terra significa un respecte per la natura, un respecte per als homes i un respecte per a Déu. Per això el bisbe Torres i Bages va escriure:

"Nós pensem que en el pagès es troba l'exercici màxim de les relacions de l'home amb Déu, amb la Naturalesa i amb la humanitat en general".

Vós, Verge de la Riera, sabeu i veieu tot això, de què us parlem, des de la vostra masia ben a prop del poble. Però també veieu que aquests valors ancestrals de la nostra pagesia van minvant, ai las, d'una manera cada vegada més irremeiable.

I és per això, Verge de la Riera, que avui que us tenim entre nosaltres, entre les nostres llars, avui que us tenim a casa -i permeteu que us parli com un borgenc més- us preguem que poseu remei a aquesta dissortada situació i doneu un nou impuls als nostres camps, a la nostra pagesia, al nostre poble, a la nostra terra; i aquesta vegada em vull referir, naturalment, a Catalunya, per la qual, no obstant això, no perdrem mai l'esperança, perquè la nostra gent, la gent del llamp, encara és capaç de fer créixer la flor de l'esperança en aquesta terra amarga, tal com volia el poeta Màrius Torres en aquest impressionant sonet que ell va escriure l'any 1938, davant dels camps assolats de Catalunya, per l'estrall de la guerra:

La galerna i el llamp, el torb i la tempesta
sobre l'ample terror l'han combatut a ras.
-La flor de l'esperança, minúscula i tenaç,
color dels nostres somnis, únicament hi resta!-

Entre les runes, sobre els fogars extingits,
enlaira el seu perfum, secret com la pregària;
i pella poc a poc, viva mà solitària,
els quatre rastres dels cavallers maleïts...

Car tan profundament la seva arrel s'allarga
que floriria encara si aquesta terra amarga
un dia fos coberta d'una crosta de sal.

Però l'alè de Déu novament hi circula!
I, granant en silenci les espigues del mal,
ella traurà ferment del jull i la cugula.

Verge de la Riera, rebeu com ofrena i homenatge aquesta flor de l'esperança que, n'estem segurs, amb la vostra benedicció, farà dels nostres camps una nova realitat, un nou país.

Verge de la Riera, pregueu per nosaltres!

Joan Maria Pujals i Vallvé
President de la Diputació de Tarragona